

Den foreslaaede Lygtetændingstid er paa 2 Punkter forskellig fra, hvad der er fastsat i den gældende Færdselslov.

For det første foreslaas det i Lighed med Regeringsforslaget til Færdselsloven af 1923, at Lygtetvangen skal gælde hele Aaret. Den i F. L. §§ 12, 13 og 17 fastsatte Fritagelse for Lygteføring i den saakaldte lyse Tid, fra 15. Maj til 1. August, der ikke vides at være kendt i andre Lande, er ikke heldig. Man kan nemlig ingenlunde regne med, at Køretøjer i de lyse Nætter med Sikkerhed ses, naar de ikke fører Lygter. Det gælder ikke i Graavejr og Regnvejr. Og det gælder ikke, hvor Træer skygger for Vejen. Men der er navnlig et Forhold, som maa tages i Betragtning, og det er, at selv om et Køretøj uden Lygter maaské med Lethed vilde skelnes paa en Vej, hvor der heller ikke er andet kunstigt Lys, forringes Chancen for, at Føreren af et modgaaende eller bagfra kommende Køretøj skal opdage det, ganske væsentligt, dersom denne Fører foran sig har enten Vejlygter eller Lygter paa modgaaende Motorkøretøjer (selv om disse er indstillede som paabudt i Motorloven), idet Øjet som bekendt ikke samtidig kan adapteres efter et stærkt Lys og dettes mørke Omgivelser. Med det Omfang, som Færdslen paa Landevejene om Aftenen og om Natten nu har naaet, ikke mindst om Sommeren, anser Udvalget det derfor ikke længere for forsvarligt at opretholde Hestekøretøjers og Cyklers Fritagelse for Lygteføring om Sommeren. Hvad foran er sagt om Køretøjer uden Lygter, gælder ogsaa for Genstande, der er henlagt eller henstillede paa Vejene, og for Vejafspærringer.

For Bortfald af denne Undtagelsesbestemmelse taler ogsaa et andet Forhold. Medens det paa den ene Side maa forlanges, at Motorkøretøjers Lygter altid lyser saa godt, at Føreren ved Skæret af dem i Forbindelse med den øvrige — naturlige eller kunstige — Vejbelysning er i Stand til i Tide at skelne enhver opdukkende Hindring, er det paa den anden Side ønskeligt, at Automobilerne ikke benytter de stærke Lygter (selv om de er rigtigt indstillede) mere end nødvendigt. Men det Omfang, hvori andre Køretøjer m. v. er forsynet med Lygter, maa med Nødvendighed indvirke paa det Omfang, hvori Automobilerne benytter de stærke Lygter. Naar der om Natten paa Vejene færdes Køretøjer uden Lygter eller findes henlagte eller henstillede Genstande eller Vejafspærringer, der ikke er afmærket med Lygter, maa den samvittighedsfulde Motorfører indrette sin Lygteføring herefter. Jo flere ubelyste Hindringer, desto videre Anvendelse af Automobilernes stærke Lygter.

Man skal endelig udtale, at det forekommer Udvalget, at man ved at paabyde Lygtetvang hele Aaret rundt kun paalægger Hestekøretøjer og Cykler m. v. en meget ringe Byrde, naar henses til, hvad der herved vil vindes i Færdselssikkerhed.

Dernæst foreslaar Udvalget, at Lygtetændingstiden fastsættes til Tiden fra $\frac{1}{2}$ Time efter Solens Nedgang til $\frac{1}{2}$ Time før dens Opgang i Stedet for som nu $\frac{3}{4}$ Time efter Solnedgang til $\frac{3}{4}$ Time før Solopgang. Efter den nugældende Lygtetændingstid er der navnlig om Vinteren Tider paa Døgnet, hvor Lygteføring, skønt paakrævet, ikke er paabudt. Det har været drøftet i Udvalget at fastsætte Lygtetændingstiden forskelligt for Sommeren og for Vinteren, idet der om Sommeren, navnlig i Tiden fra 15. Maj til 1. August, hvor Tasmørkets Varighed er noget længere end den øvrige Del af Aaret, kunde tillades en senere Lygtetænding. Af Hensyn til Betydningen af, at der haves Regler, der er let haandterlige baade for Publikum og for Myndighederne, har man dog ment det rigtigere at fastsætte Lygtetændingstiden ens for hele Aaret.

Det har endvidere været overvejet at fastsætte, at Lygterne skulde holdes tændt ogsaa udenfor disse Tider, naar stærk Taage el. lign. gjorde det paakrævet, jfr. herved for Motorkøretøjers Vedkommende Motorlovens § 8. Udvalget har dog fundet dette praktisk uigennemførligt.